

נפרדים ממלוי

מלוי תרם את גופתו למדע, בנדיבות האין סופית שאפיינה אותו כל חייו.

לכן לא תתקיים לויה השבוע.

אך כל מכריו ומוקיריו חושבים עליו בצער, הערכה וגעגועים.

למי שלא זכה להכיר את מלוי כשהיה במלוא כוחותיו, וגם למי שכן – מעט על תולדות חייו.

מלוי נולד בלונדון בינואר 1929 להוריו קיטי ואלכסנדר, ועלה ארצה בספטמבר 1974.

אלינו הגיע ממרכז הקליטה בצרעה בקיץ 1975, כאלמן, עם בנו עדי בן השבע, שהצטרף לכיתת ארבל, והתקבל לחברות שנה לאחר מכן.

הקניית השפה העברית, מטרה מרכזית של מרכז הקליטה, נרשמה ככישלון רבתי במקרה של מלוי. אך הוא השתלב בטבעיות בחברת כפר הנשיא...

במסמכי הקליטה שהגיש למזכירות (ההנהלה של אז) הוא תואר כך:

"חשמלאי, נהג, איש חיל האוויר הבריטי לשעבר. עושה רושם חזק על כל מי שמכיר אותו. צעיר ברוחו ונראה גם צעיר מגילו, בעל חוש הומור".

ואכן, גם אנו התרשמנו ממנו מאוד, ולא רק מחוש ההומור, אלא מההתנהלות האדיבה, ממגוון הכישורים והתחומים בהם עסק, הנדיבות והכרת התודה שלו לכל מי שעזר לו או לחברה בכלל.

מלוי התאפיין במספר תחומים:

כתיבה יוצרת – הוא כתב מספר רב של תסכיתים לרדיו, שחלקם הופקו ושודרו, מחזות, וכן סיפורים עזי הבעה, בשילוב של הומור מושחז וציני, ריאליזם, ועד אבסורד מפחיד. הוא אהב את השפה והספרות האנגלית והיה בקיא בהן מאוד.

לעומת זאת, את מאמריו השנונים ל"דברי הכפר", נאלץ לתת לחברים שונים שיתרגמו עבורו לעברית. פעולת התרגום לוותה תמיד ב"שוקולד תודה" ממלווין.

חמלה כלפי בעלי חיים - מלווין טיפל בכלבים וחתולים משוטטים ודאג להם בכל ליבו. הוא כאב את כאבם, דאג שלא יסבלו, ואף ידע להרדים אותם בעת הצורך, בהמתת חסד. לא אחת מחה נגד האכזריות האנושית, גם מהפן החינוכי – איזה מסר אנו מעבירים לילדינו. הוא לחם למען הקמת מקלט לכלבים עזובים כאן בקבוץ, אך הרעיון נדחה באסיפה. הוא ביטא את כאבו ומחאתו בתסכית בנושא "בית מחסה לבעלי-חיים בגליל", ששודר ברדיו "קול ישראל", ברשת א', באוקטובר 1994.

שנים ראינו אותו במדרכות על תלת-האופן שלו, כשנחילי חתולים בעקבותיו, ועיניהם מלאות תקווה למזון, או יחס חם...

לפני כעשרים ומשהו שנים הוא נאלץ להפסיק פעולות אלו מסיבות בריאות, והעריך מאוד את נכונותה של אלינעה (ובהמשך אפרת, ג'איה ועוד) להחליפו.

משחק וריקוד – על הבמה הוא פרח, והשתלב בתרבות הזיגים שלנו להפליא. רקדן מוכשר ומלא חן. לרוב בת זוגו למחול הייתה ג'נט פרימוסט. בחג המשק של 2013 הוא הצטיין בריקוד הרב-דורי.

לחיי התרבות הוא תרם גם כאיש הגברה מיומן.

בהגיעו לכאן הוא החל לעבוד בחשמליה, ואפילו ההודעות שפרסם ב"דברי"

לציבור, לגבי חסכון בחשמל בשעות העומס (שבהן נגרם לעיתים קרובות קצר בכל הקיבוץ), היו יצירתיות ושופעות הומור. (החיים משעממים בחורף! אל תכבה את הדוד בין ארבע לעשר בערב. יהיה קצת שמח במשק!) כחשמלאי עסק גם בהתקנת מונים בבתי החברים, במהלך מהפכני של שנות התשעים.

מלווין אהב לומר ולפרסם דברי תודה והערכה לכל מי שלטעמו תרם ועשה

טוב, ותמיד הושיט טבלת שוקולד לחיזוק המסר.
במליון היה שילוב של איש רגיש לזולת ואכפתי, יחד עם שמירה קפדנית על
המרחב האישי שלו. ביתו היה מבצרו, במובן הבריטי ביותר.
בשנים האחרונות הוא נחלש, עד שהפסיק אפילו לבוא למפגש בשביל לקחת
ארוחה חמה הביתה, או לשתות תה עם שיפי.
כשנאלץ לקבל עזרה יומיומית, סופה טפלה בו בצורה נפלאה, וידעה לתת לו את
המרחב האישי שהיה כה חשוב לו, יחד עם טיפול מקיף ורגיש.
לאחר מספר נפילות, הוא שבר את מפרק הירך, ולאחר ניתוח עבר בחוסר רצון
לבית יונתן, בו נפטר לאחר זמן קצר.

מליון היווה חלק ססגוני ומיוחד ברקמת הטלאים שהיא חברת כפר הנשיא.
יהי זכרו ברוך.
כאשר עדי (אנדרו) יגיע ארצה, ודאי נקיים ערב לזכר מליון, במועדון.

רחל גינת

